

Sygn. akt V KK 57/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Puskarski

SSN Roman Sądej

Protokolant Katarzyna Wępa

w sprawie **M. W.**

skazanego z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 20 kwietnia 2017 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego
od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w N.

z dnia 7 grudnia 2015 r.,

- 1. uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia
o karze i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu
w N. do ponownego rozpoznania,**
- 2. wydatkami postępowania kasacyjnego obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

M. W. został oskarżony o popełnienie wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 k.k.s., którego dopuścił się w latach 2013-2015. Sąd Rejonowy w N., wyrokiem nakazowym z dnia 7 grudnia 2015 r., uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tą zmianą, że dopuścił się go w krótkich odstępach czasu

i z wykorzystaniem takiej samej sposobności, który zakwalifikował jako wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to – na podstawie art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 48 § 1 i 4 k.k.s. - wymierzył mu karę grzywny „w wysokości 35.000,00 (trzydziestu pięciu) złotych”, zwalniając oskarżonego od kosztów sądowych.

Wyrok ten sprzeciwem zaskarżyła obrońca oskarżonego. Powyższy środek zaskarżenia obrońca jednak skutecznie cofnęła na rozprawie w dniu 12 września 2016 r. W konsekwencji, w tym też dniu wskazany wyrok uprawomocnił się.

Z kasacją od tego orzeczenia, zaskarżając je w całości na korzyść skazanego, wystąpił Prokurator Generalny. Orzeczeniu temu zarzucił rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie przepisu prawa karnego procesowego, tj. art. 172 § 1 k.k.s., polegające na wymierzeniu M. W. wyrokiem nakazowym z dnia 7.12.2015 r., za wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., popełnione w latach 2013-2015, kary grzywny w wysokości 35.000 zł z naruszeniem dyspozycji wskazanego wyżej przepisu w związku z art. 48 § 3 k.k.s., stanowiącym, że wyrokiem nakazowym można wymierzyć karę grzywny w granicach nieprzekraczających dziesięciokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę, które w dacie czynu wynosiło 1.750 zł. Wywodząc w ten sposób, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Kasacja ta jest oczywiście zasadna i w związku z tym podlega uwzględnieniu na posiedzeniu, o jakim mowa w art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.

Rację przyznać bowiem należy Prokuratorowi Generalnemu, gdy twierdzi, że Sąd Rejonowy dopuścił się w niniejszej sprawie rażącego naruszenia prawa procesowego wskazywanego w zarzucie kasacji. Przepis art. 172 § 1 k.k.s. przewiduje wyraźnie, że wyrokiem nakazowym można orzec za wykroczenie skarbowe karę grzywny określoną w art. 48 § 3 k.k.s., a więc w granicach nieprzekraczających dziesięciokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia.

Na potrzeby wymiaru kary grzywny miarodajna jest wysokość minimalnego wynagrodzenia za pracę w dacie popełnienia przestępstwa (tak m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 23 kwietnia 2015 r., II KK 80/15, LEX nr 1681878, czy z dnia

28 czerwca 2012 r., III KK 397/11, LEX nr 1212891). Stosownie do treści rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 września 2014 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2015 r. (Dz.U. z 2014 r., poz. 1220), w dacie popełnienia czynu minimalne wynagrodzenie za pracę wynosiło 1.750 zł. Tym samym wymierzona zaskarżonym wyrokiem nakazowym kara grzywny w wysokości 35.000 zł przekraczała maksymalną dopuszczalną jej wysokość.

Wskazywano już na wstępie, że Sąd Rejonowy wymierzył karę „w wysokości 35.000,00 (trzydziestu pięciu) złotych”. Zapisu tego nie sposób traktować inaczej jak oczywistą omyłkę pisarską. Nie może bowiem budzić wątpliwości, że intencją Sądu było wymierzenie kary grzywny w wysokości 35.000 zł, co poza zapisem liczbowym potwierdza użycie w nawiasie słów „trzydziestu pięciu”, omyłkowo jedynie nieuzupełnionych o słowo „tysięcy”.

Ze wskazanych tu względów rozstrzygnięcie o karze zawarte w wyroku Sądu Rejonowego , ostać się nie mogło i dlatego też Sąd Najwyższy uchylił je i przekazał sprawę w tym zakresie temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Sąd Najwyższy nie podzielił bowiem – niewiążącego dla tego organu, również w trybie, w jakim obecnie proceduje - wniosku Prokuratora Generalnego o konieczności uchylenia całego wyroku dla wyeliminowania naruszenia prawa w nim zawartego, zwłaszcza że skarżący nie podważa postępowania nakazowego, lecz jedynie wysokość orzeczonej wyrokiem nakazowym kary grzywny. Brak jest zatem przeszkód prawnych, aby w ponownym postępowaniu sprawa w przekazanym zakresie znów została skierowana do trybu nakazowego. W postępowaniu ponownym Sąd Rejonowy powinien jedynie baczyć, aby wymiar kary grzywny nie przekroczył ustawowych granic jej wymiaru.

Z tych wszystkich względów, orzeczono jak w wyroku.